

Καὶ πάραυτα ἀφήρετο τὴν καλύπτραν της καὶ ἔδειξεν εἰς τοὺς περὶ αὐτὴν τὸ πρόσωπόν της, τὸ διποῖον δὲν εἶχε μέν τὴν δροσερότητα τῆς νεανικῆς ἡλικίας, ἀλλ' ἡτο εἰςτει θαυμασίως ὥρατον.

— 'Η βασιλισσα! . . . εἶπεν ὁ Καπελούζος . . . Δὲν ἡπατάθην! . . .

Καὶ, κρυπτόμενος πάντοτε εἰς τὸ σκότος, ἀνέβη ταχέως τὴν κλίμακα, χωρὶς νὰ παρκτηρθῇ ὑπὸ τυνος.

— Πιέπει νὰ εἰδοποιήσω τὸν δοῦκα, ἐψιθύρισε, νὰ μὴν ἔξελθῃ τοῦ δωματίου του μέχρι τῆς ἀναχωρήσεως τῆς βασιλίσσης . . . Οὐδεὶς πρέπει νὰ μάθῃ δι τοῦ εὑρίσκεται εἰς Παρισίους . . . Δὲν εἶναι ἀκόμη κατέρος!

'Ἐν τούτοις ἡ Ἰσαβέλλα ἔθεωρει μειδιῶσα τοὺς δύο νέους, οὔτινες ἔμειναν τεθαυμασένοι ἐνώπιον τοιαύτης ὑπερβαλλούσης καὶ ἔξαιτίου καλλονῆς.

— Τώρα, ὑπέλαβεν ἡ βασιλισσα παρκτηροῦσα μετὰ προσοχῆς τὸν Ὀλιβέρον, εἶπε μοι, γεννατεῖ προστάτα τῶν κυριῶν, πῶς ὄνομάζεσαι;

— 'Ολιβέρος καὶ ὁ ἀξιόλογος οὗτος νέος εἶναι ὁ Ζεβέν Μαγγέ, θετὸς ἀδελφός μου, φίλος μου. Εἶναι ἀριστος ποιητής . . . καρδία εὐγενῆς καὶ ἐνάρετος . . .

— Μή τον πιστεύετε, κυρία. Εἴμαι ἀπλῶς φίλος του.

— 'Ο ἀκόλουθός μου Ούρβαν, εἶπεν ἡ Ἰσαβέλλα, εἶναι λίαν φιλόμουσος, γράφει καὶ οὗτος ὡραίους στίχους. Θά σας παρακαλέσω πολύ, κύριε Ζεβέν, νὰ τῷ ὑπαγορεύσητε στίχους τινάς ἐκ τῶν ὑμετέρων, ὅπως διαφυλάττω αὐτοὺς εἰς ἀνάμνησιν τῆς παραδόξου συναντήσεως μας.

— Εὐχαρίστως, κυρία, ἀπήντησεν ὁ Ζεβέν ὑπερηφάνως.

Καὶ, λαβὼν ἐκ τῆς χειρὸς τὸν ἀκόλουθον, ἐκάθησε μετ' αὐτοῦ ἐπί τινος τραπέζης, εἰς μικράν τινα ἀπόστασιν ἀπ' αὐτῆς.

— 'Αχ! κύριε Ὀλιβέρε, ἐπανέλαβεν ἡ βασιλισσα, ζῶμεν εἰς κακὴν ἐποχὴν καὶ κατοικοῦμεν εἰς κακὴν πόλιν!

— Δὲν ἔχω εἰσέτι γνῶσιν, κυρία, περὶ τῆς πόλεως ταύτης, διότι μόλις πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἀφίχθην εἰς Παρισίους.

— Καὶ διατί ἦλθετε ἐνταῦθα;

— Διὰ νὰ ἐκδικηθῶ τὸν πατέρο μου, ὁ ὄποιος σκληρῶς ἐδολοφονήθη . . .

— 'Ἐδολοφονήθη. . . ταλαιπώρε νέε! . . . Καὶ ἡτο εὐγενῆς; . . .

— 'Αγνοῶ τὸ ὄνομά του, κυρία, ως καὶ τὸ τοῦ δολοφόνου. 'Αλλὰ θὰ τῷ μάθω ἐντὸς ὀλίγου, ἐλπίζω!

— Εἶναι πολὺς καρός;

— Ναί, κυρία, κατὰ τὸ ἔτος 1407.

— 'Η Ἰσαβέλλα ἐφρικίασεν.

— 'Ετος ἀπαντιών χαναμνήσεων, κύριε, εἶπε περιλύπως.

— Κατὰ τὸ ὄποιον ἐδολοφονήθη καὶ ὁ δοῦξ τῆς Αὐρολίας δὲν εἶναι ἀληθές, κυρία;

— Παρὰ τοῦ ἀθλίου ἐκείνου Ἰωάννου τῆς Βουργονίας, προσέθηκεν ἡ Ἰσαβέλλα χαμηλόφωνως.

— Εἰςθε ὑπὲρ τῶν πριγκήπων; κυρία.

— Εἴμαι ὑπὲρ τῶν εὐγενῶν θυμάτων καὶ κατὰ τῶν διλοφόνων. Καὶ σεῖς ἐπίσητ, δὲν εἶναι ἀληθές, κύριε;

— Βεβχιώς, κυρία μισῶ τοὺς κακούργους καὶ τοὺς προδότας. 'Ημέραν τινὰ ἐκ τοῦ χωρίου, ἐν φακτοικῷ, διηλθε συμμορίᾳ ἀγρίων ἀνθρώπων, κραυγαζόντων

«Ζήτω ὁ Δ' Αρμανία! ». Διηλθοῦ! . . . καὶ ὅπισθεν αὐτῶν κατέλιπον σωρείσαν νεκρῶν καὶ πληγωμένων. . . Τὴν ἐπιοῦσκην διηλθοῦ ἀλλοί, ωρότεροι τῶν πρώτων, φέροντες ἐπ' ὕδους ἐρυθρὸν σταυρὸν καὶ φωνάζοντες: «Ζήτω ἡ Βουργονία! . . . »

— 'Αχ! κυρία, πότε θὰ ἴδω διερχομένην ἐκ τοῦ χωρίου μου διμάχῳ ἀνθρώπων εὐγενῶν καὶ τιμίων, πότε θ' ἀκούσω ἡχούσας εἰς τὰ διάποδα μου τὰς λέξεις: «Ζήτω ἡ Γαλλία! »

— 'Η Ἰσαβέλλα παρετήρει τὸν νέον σιωπῶσα καὶ θυμαζόντα τὰ εὐγενῆ καὶ υψηλὰ αὐτοῦ αἰσθήματα.

— Επεται συνέχεια.

Σ. Τ.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΛΑΕΞΑΝΑΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἔδει προηγούμενον φύλλον.

ΑΔ'

Αὐθημερόν, ὁ κύριος δὲ Μονσορώ, κατὰ τὴν ἐκδηλωθεῖσαν τῷ δουκὶ ἐπιθυμίαν του, ἐπαρουσίασε τὴν σύζυγόν του πρὸς τοὺς αὐλικούς τῆς βασιλομήτορος καὶ τῆς βασιλίσσης.

— 'Ο Ερρίκος, ως συνήθως ἔμφροντις, εἶχε κατακλιθή, προειδοποιήθεις ὑπὸ τοῦ κυρίου δὲ Μορβιλλιέ, ὅτι, τὴν ἐπιοῦσαν, ψευδεῖς νὰ προεδρεύσῃ μεγάλου συμβουλίου.

— 'Ο Ερρίκος δὲν ἡρώτησε καν τὸν ἀρχιγραμματέα περὶ τοῦ ἀντικειμένου τοῦ συμβουλίου, διότι ἡτο ἀργά καὶ ἐπεθύμει νὰ κοιμηθῇ.

— 'Ο ἀρχιγραμματεὺς ἐγίνωσκεν ἀριστα τὸν κύριον του, ἐπομένως ἡξευρεν, ὅτι κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν Φίλιππον τῆς Μακεδονίας, ὁ βασιλεὺς, ὑπνηλός ἢ νηστις, δὲν ἦθελεν ἀκροατήθη μετ' ἀρκούσης διαυγείας πενεύματος τῶν πρὸς αὐτὸν ἀνακοινώσεων.

— 'Ηξευρε δὲ ἐπίσης, ὅτι ὁ Ερρίκος, τοῦ ὄποιον αἱ ἀγρυπνίαι ἦσαν συχνάι—δὲ κληρος τοῦ ἀνδρός, ὅστις ὁφείλει: νὰ ἐπαγρυπνῇ ἐπὶ τῶν λοιπῶν, εἶναι νὰ μὴ κοιμηθῇ—θὰ ἐσκέπτετο, ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός, περὶ τῆς αἰτηθείσης αὐτῷ ἀκροάσεως καὶ ἡθελε παράσχει αὐτὴν μετ' ἰδιαίτερης περιεργείας, ἀναλόγου πρὸς τὴν σοβαρότητα τῶν περιστάσεων.

— Τὰ πάντα συνέβησαν, ως εἶχε προθει δὲ Μορβιλλιέ.

— Μετὰ τοίωρον ἡ τετράρωρον ὄποιον, δὲ Ερρίκος ἀφυπνίσθη, διότι ἐπανῆλθεν εἰς τὴν μνήμην του ἡ αἰτηθεὶς τοῦ ἀρχιγραμματέως ἀνεκάθησε δὲ ἐπὶ τῆς κλίνης του καὶ ἐσκέπτετο, πλήν, κουρασθεὶς νὰ σκεπτηται μόνος, διωλιθίσης ἐπὶ τῷ στρωμάτων μέχρι τοῦ ἀχροντοῦ τῆς κλίνης, ἐφόρεσε τὸ μετάξιον ἐσώβρακόν του, ὑπεδύθη τὰς ἐμβάδας του, κυρίας δὲ ἐπ' ἐλάχιστον

νὰ μεταβάλῃ τὴν νῦκτερινὴν περιβολήν του, ἥτις καθίστα αὐτὸν ὅμοιον φαντάσματι, διηθύνθη πρὸς τὸν θάλαμον τοῦ Σχιχιώνος τὸν ὅποιον τότον αἰπίως εἶχον τελεσθῆ οἱ γάμοι τῆς δεσποινίδος δὲ Βρισάκη.

— 'Ο Γασκόνος ἐκομάζτο βαθέως καὶ ἔρεγχεν ως κάμινος σιδηρουργοῦ.

— 'Ο Ερρίκος ἔσυρεν αὐτὸν τοὺς ἀπὸ τοῦ βραχίονας, κυρίας νὰ κατορθώσῃ νὰ τὸν ἀφυπνίσῃ.

— Τὴν τρίτην ὥμας φοράν, ὁ βασιλεὺς συνέδευσε τὸ κίνημα μὲ τὴν φωνήν του καὶ ἐκάλεσε λίαν μεγαλοφύνως τὸν Σχιχιώνα, διεύθυντος ἡγεμόνες τὸν ἔπειρον τῶν ὄφθαλμῶν.

— Σχιχιών! ἐπανέλαβεν ὁ βασιλεὺς.

— Τί τρέχει πάλιν; ἡρώτησεν ὁ Σχιχιών.

— Αί! φίλε μου, εἶπεν ὁ Ερρίκος, πῶς δύνασαι νὰ κοιμᾶσαι τοιουτοτρόπως, ἐνῷ βασιλεὺς σου ἀγρυπνεῖ;

— Σχιχιών, φίλε μου, εἶπεν ὁ Ερρίκος, εἴμαι ἔγω!

— Ποιὸς σύ;

— 'Εγώ, ὁ Ερρίκος,

— Βεβχιότατα, τέκνον μου. θὰ είναι τὰ μπεκατοίγα, τὰ ὄποια σ' ἔβλαψαν. Καὶ ὅμως σὲ εἶχον προειδοποιήσει ἔφαγες πολλὰ χθὲς τὸ βράδυ, καθὼς ἔπιες καὶ πολὺν ζωμὸν καραβίδων.

— 'Οχι, εἶπεν ὁ Ερρίκος, μόλις τὰ ἐδοκίμασα.

— Τότε θὰ σ' ἔρχομαι κανεναν, εἶπεν ὁ Σχιχιών. Πόσον εἰσαι ὥχρος, Ερρίκε!

— Είναι τὸ πάνινον πρωσαπεζόν μου, φίλε μου, εἶπεν ὁ βασιλεὺς.

— Λοιπόν, δὲν εἰσαι ἀσθενής;

— 'Οχι.

— Τότε, διατί μ' ἐξυπνᾷς;

— Διότι ἡ θλίψις μὲ καταδίωκει.

— 'Εχεις θλίψεις;

— Πολλάς.

— Τόσω τὸ καλλίτερον.

— Πῶς τόσω τὸ καλλίτερον;

— Ναί, διότι ἡ θλίψις ἀναγκάζει τὸν ἀνθρώπων νὰ σκέπτηται, ἐπομένως θὰ σκεφθῆς, ὅτι δὲν ἔξυπνον ἔνα τίμιον ἀνθρώπον εἰς τὰς τάξις τὸ δύο μετὰ τὸ μεσονύκτιον εἰμὴ ὅπως τῷ καρμουν δῶρον. Εμπρόστι, τί μοι φέρεις;

— Τίποτε, Σχιχιών. ἔρχομαι νὰ συνομιλήσωμεν.

— Δὲν ἀρχετ.

— Σχιχιών, ὁ κύριος δὲ Μορβιλλιέ ἦλθε τὴν ἐσπέραν τῆς χθὲς εἰς τὴν αὐλήν.

— 'Εχεις πολὺ κακάς συναντητροφάς, Ερρίκε καὶ τί ἡθελες.

— Νὰ αἰτήσῃ παρ' ἐμοῦ ἀκρόσοιν.

— 'Α! δρίστε καλοσανατεθραμμένος ἀνθρωπός δὲν είναι ως σύ, ὁ δρόποιος εἰσέρχεσαι εἰς τοὺς κοιτῶνας τῶν ἀνθρώπων εἰς τὰς τάξις τὸ μεσονύκτιον, κυρίας οὔτε νὰ βίξῃς προηγουμένως.

— Τί να ἔχῃ νάμοις εἶπη, Σχιχιών;

— Πῶς! δυστυχή, ἀνέκραξεν ὁ Γασκόνος, μ' ἐξυπνήσας, ἵνα μ' ἐφωτήσῃς τοῦτο;

— Σχικώ, φίλε μου, ήξενρεις, ότι δέ κύριος δέ Μορβιλλιέ ἀσχολεῖται εἰς τὴν ἀστυνομίαν μου;

— "Οχι, εἰπεν δὲ Σχικώ, δὲν τὸ ηξευρον.

— Σχικώ, εἰπεν δὲ βασιλεύς, ἔγω, ἀπ' ἐναντίας, εἴμαι πεπεισμένος, ότι δέ κύριος δέ Μορβιλλιέ ἔχει πάντοτε καλάς πληροφορίας.

— Καὶ νὰ συλλογιζωμαι, ότι ἡδυνάμην νὰ κοιμῶμαι, εἰπεν δὲ Γασκόνος, ἀντὶ ν' ἀκούω τοιαύτας μωρολογίας!

— Αμφιβάλλεις περὶ τῆς ἐπαγρυπνήσεως τοῦ ἀρχιγραμματέως; ἡρώτησεν δὲ Ερρίκος.

— Ναί, εἰπεν δὲ Σχικώ, καὶ ἔχω τοὺς λόγους μου.

— Τίνας;

— Έχωσι εἰπω ἔνα μόνον, θάσιοι ἀρκέσει;

— Νατ, ἐὰν ἥναι βάσιμος.

— Καὶ θά με ἀφήσεις ἥσυχον ἔπειτα;

— Βεβαίως.

— Λοιπόν! μίαν ἡμέραν, ὅχι, μίαν ἐσπέραν.

— Ολίγον σημαίνει.

— Απ' ἐναντίας, σημαίνει πολύ. Λοιπόν, μίαν ἐσπέραν, σ' ἐκτύπησην εἰς τὴν ὁδὸν Φρού - Martel εἰχες δὲ μαζύ σου τὸν Κουέλον καὶ τὸν Σχομβέργ...

— Μ' ἐκτύπησες;

— Ναί, ἔδειρχ, ἔδειρχ καὶ τοὺς τρεῖς.

— Διατί;

— Προσεβάλετε τὸν ἀκόλουθόν μου, ἐδέχθητε τὰ κτυπήματα καὶ δέ κύριος δέ Μορβιλλιέ δὲν σᾶς εἶπε τίποτε.

— Πῶς! ἀνέκραξεν ὁ Ερρίκος, θσο σύ, κκκούργε! θσο σύ, βέβηλε;

— Εγώ αὐτός, εἰπεν δὲ Σχικώ, τρίσων τὰς χειράς του· δὲν εἶναι ἀληθές, τέκνον μου, ότι κτυπῶ καλά, δταν κτυπῶ;

— Αθλει!

— Ομολογεῖς, λοιπόν, ότι εἶναι ἀληθές;

— Θά διατάξω νὰ σε μαστιγώσωσι, Σχικώ.

— Δὲν πρόκειται περὶ τούτου· εἶναι ἀληθές ή ὅχι; περὶ τούτου σ' ἔρωτῶ.

— Τὸ ηξεύρεις ἀριστα, ότι εἶναι ἀληθές, άθλει.

— Εκάλεσες, τὴν ἐπιούσαν, τὸν κύριον δέ Μορβιλλιέ;

— Ναί, ἀφοῦ θσο παρών, δτε ηλθε.

— Τῷ διηγήθης τὸ ἀτυχές γεγονός, ως συμβάν εἰς τινα τῶν φίλων σου εὔπατριδῶν;

— Ναί.

— Τὸν διέταξες ν' ἀνεύρῃ τὸν ἔνοχον;

— Ναί.

— Σοὶ τὸν ἀνεύρειν;

— Οχι.

— Λοιπόν! ὑπαγε νὰ κοιμηθῇς, Ερρίκε. βλέπεις, ότι ή ἀστυνομία σου δὲν ἄξει τίποτε.

— Ο Σχικώ, στραφεῖς πρὸς τὸν τοῖχον καὶ μὴ θέλων πλέον ν' ἀπαντήσῃ, ἥρχισε νὰ

ρέγχῃ ως τὸν κρότον βαρέος πυροβολικοῦ, ώστε δέ βασιλεὺς ἀπώλεσε τὴν ἐλπίδα τοῦ νίκησης πάσχει τοῦ δευτέρου ὑπονού του.

— Ο Ερρίκος ἐπέστρεψε, στενάζων, εἰς τὸν θάλαμόν του, ἐν ἐλλείψει δέ τέρεου συνομιλητοῦ, ἥρχισε νὰ κλαίῃ, μετὰ τοῦ κυνός του Ναρκίσου, τὴν ἀτυχίαν τῶν βασιλέων τοῦ νὰ μανθάνωσι τὴν ἀλήθειαν εἰμὴν ἐπὶ ιδίᾳ ἔχυτῶν βλάβη. **Διπλ.**

— Επεται συνέχεια.

ΑΛΗΘΗΣ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

Διηγμα Εὐγερίου Σόη.

A'

— Απόσπασμα ἐξ ἀνεκδότου θμερολογίου ἀγνώστου τενδός.

— Κατὰ τὸ ἔτος 18... εἰχομεν προσφριμοῦ εἰς Μελίτην, ἔνθα ἥτο ἐλλιμενισμένον καὶ ἀγγλικόν τι τρίκροτον Γέροντα, οὗτον οἱ ἀξιωματικοί, μετά τινας ἡμέρας, προσεκάλεσαν εἰς δεῖπνον τοὺς ἀξιωματικοὺς τοῦ ἡμετέρου πληρώματος.

— Απεδέχθημεν εὐχαριστῶς τὴν πρόσκλησην καὶ ἄπαντες ἐν σώματι, κατὰ τὴν ὁρισθεῖσαν ὥραν, διηθύνθημεν, ἐπὶ τοῦ ἀγγλικοῦ πλοίου.

— Κατὰ τὸ δεῖπνον, ἐκαθήμην μεταξὺ δύο ἀξιωματικῶν, ἐξ ὧν δὲ μὲν εἰς, οἱ πρὸς τὸ πριστερά μου, ἐτήσιες ἀκρανία σιωπήν· ἥτο ἀνὴρ ἴσχυος μὲν, ἀλλ' εὐγενοῦς ἔξωτεροῦ, ἥφαινετο δὲ ὅτι ἀπεστρέψετο τὸν οὖν, διότι, καίτοι ἀπὸ τῆς ἥρχης τοῦ δεῖπνου ἐπλήρωσα οἴγου, τὸ ποτήριόν του, οὐχ ἥττον οὗτος δὲν ἤγγισεν οὐδόλως αὐτῷ. Ο πρὸς τὰ δεῖπνα μου ὅμως καθήμενος ἥτο ἀνὴρ τριακονταετῆς περίπου, ωραίος, μελάγχρονος, εὐπροστήγορος, κομψός καὶ ὄμιλῶν εὐχερῶς τὴν γαλλικήν μοι εἶπε δὲ ὅτι ἥτο Δανός.

— Περιεργία κινούμενος, ἥθελησα νὰ ἔξαρξιθωσω τὴν αἰτίαν τῆς σιωπῆς τοῦ πρὸς τὰ ἀριστέρα μου καθημένου, τὸν ὁποῖον εἰς τὸ ἔξην θά διορμάζω οὐδόλῳ.

— Οὐθέν, μετά τινας μετ' αὐτοῦ ὄμιλάς, πρόεπιν εἰς ὧντας τοὺς οὐρανούς δέ, μηδὲνάμενος ν' ἀρνηθῆ, ἔλαβεν ἀνὰ χειράς τὸ ποτήριον καὶ μόλις ἤγγισεν αὐτὸν εἰς τὰ γείλη του.

— Άλλα διατί δὲν πίνετε; τὸν ἡρώτησα ἐνθαρρυνθεὶς ἐκ τοῦ μειδάματός του.

— Εγώ δύο ἔτη νὰ πίω εἶναι καὶ φοδούμαι μή πως μὲ δλάψη, μοὶ ἀπήντησεν εἰς καθαρά γαλλικὴν γλωσσαν.

— Δύο ή καὶ τρία ποτήρια οἴγου δὲν δύνανται νὰ σᾶς δλάψωσιν, τῷ εἰπεν ἐπι μᾶλλον ἐνθαρρυνθεὶς.

— "Εστο" πρὸς τιμῆν σας θά πίω.

— Εἶπε καὶ ἐκέν σε μέχρι πυθμένος τὸ ποτήριό του.

— Επίομεν καὶ δεύτερον ποτήριον καὶ ἔξηκολούθαμεν πίνοντες μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἓν παρετέθη ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸ ποτήριό του.

— Εἴκηκολούθαμεν πίνοντες ἐξ αὐτοῦ, δτε οἱ συνδαιτιμόνες ἥρξανοι ἀποχωροῦντες τῆς τραπέζης.

— Θέλετε νὰ κάρωμεν καὶ ἡμεῖς ἔνα περίπατον μέχρι τῆς πρώτας; μοὶ εἶπεν ὁ φίλος μου.

— Εὐχαριστῶς, τῷ ἀπίντησα, διότι αἰσθάνομαι μεγάλην ζέσην.

— Μὲ ἔλαβεν ἐπὶ τοῦ δραγκίονος καὶ ἀνέβημεν εἰς τὴν πρώτων.

— Ο ἀληρ ἥτο δροσερός.

— Στάσου, μοὶ εἶπεν αἰτίας ως φίλος μου Οὐδόλφ, λαβὼν με ἐκ τοῦ δραγκίονος, ἐνῷ οἱ διθυλοί του ἔξεπαμπον φλόγας, τίβρα, δτε εἶμενα μόνοι θάσιοι μεταξύ τοῦ ιστορίαν, ή ὅποια μοὶ συνέην. Άλλα θά τὴν φυλάξῃς μαστικίν, προσέθηκε μὲ δλέματα σχηρίους καὶ σπινθηροδόλους, δὲν ἡξεύρων τι μὲ ἀναρκάζει νὰ σοι την διηγήθω· θσως ὁ οἴνος, τὸ ποτήριον τοῦ πεπρωμένου ή καὶ αὐτὸς δὲ διδύλοις, ή όποιος μὲ ωδεὶς εἰς τοῦτο. Τέλος πάντων, δτε καὶ ἀν. συμβῆ, θά σοι την διηγήθω, καὶ δταν τὴν μάθετε, εἴμαι δέδειος θτο: θὰ μὲ θεωρήσετε ως τὸν ἀθλιότερον τῶν ἀνθρώπων. Άλλα μοὶ εἶναι ἀδιάφορον.

— Τοσαύτη δὲ ἔκφραστις εἰλικρινέας ἔνυπηρχεν ἐν τοῖς λόγοις του, δτε πάραυτα θηνότησα τὴν θέσην τοῦ φίλου μου Οὐδόλφ. Ο τίνος εἶχε σκοτίσει;

τοσσοῦτον τὸ πνεῦμά του, δτε δὲν ἐγνώριζε τὶ ἔλεγε.

— "Ας ἀναβάλωμεν δι' αὐριον τὴν ιστορίαν σου, τῷ εἰπον, δταν θά εἶμεθα εἰς θέσιν..."

— Διάβολει γνωρίζω θτο: αὐριον θὰ εἶμεθα ἡ συγχώτεροι, ἀλλὰ δὲν θά σοι διηγήθω τὴν ιστορίαν μοι καὶ ἔγω θέλω νὰ την μάθης.

— Δὲν ἔδυνήθην ἐπὶ πλέον ν' ἀντιστώ. "Οθεν ἐκαθίσαμεν ἐπὶ τῆς κορωνίδος του πλοίου καὶ ἔρχατο ἀφιγούμενος ως ἔξτις.

B'

— Η διήγησις.

— Πρὸς ἔνδις περάποντος τοῦ πολέμου, διαρκοῦντος τοῦ πολέμου, ή κορβέτα, τῆς ὅποιας ἔγω θμητής, περιέπλες τὴν Μεσόγειον πρὸς ἀσφάλειαν τῶν ὑπὸ τὴν ἀγγλικὴν σημαίαν ἐμπορικῶν πλοίων. Εἴχομεν προσφριμοῦ εἰς μικρόν τινα λιμένα τῆς Ιταλίας, Porto Venere καλούμενον.

— Εἶχον πλάρη ἐμποτοσύνην εἰς τὸν υποδιοικητήν μου, καὶ ως ἐκ πούτου συγχάνικης μετέβανον εἰς τὴν πόλιν, ἔνθα διηρχόμενη τὸ πλειστὸν τῆς ἡμέρας εἰς τὴν οἰκίαν του.

— Η Κλαίρη ήτο ἔνας οἰκίας πατέρας της καθήκοντας τοῦ οἰκοδομήσαντος της καθήκοντας. "Οθεν, ὅπως ἐπιτύχω τοῦ σκοπού μου, προσεποιήθην καὶ ἔγω τὸν θρησκον: ήμέραν δέ τινα τῆς εἰπον:

— Νομίζω θτο τὸ νὰ παρακαλῇ τις πάντας τὸν Θεόν διὰ τινα εἰσαύτον του εἶναι ἐγ ωισμός...

— Ωτει, δην θέλετε, κάρμονεν μάν συμφωνάν...

— Ηοάν, μὲ θρησκευτικήν εἰς τὴν οἰκίαν μετέπειτας προσευχάς με τὰ παρακαλῶν τὸν θρησκευτικήν.

— Οτε δὲ δημέραν τινὰ μὲ ἡρώτησε τὸ εἶδος προσευχῆς ἀπότελον εἰς τὸν Υψιστὸν δι' αὐτήν, τὴν ωμολόγησα θελυθέως δητο: ήτο ή ἔξτις.

— Θεέ μου λάβεις οἰκίαν δι' ἔμει καὶ δηδος θεμένην εἰς τὴν Κλαίρην νὰ μέγαπτίσῃ, ὅπως καὶ ἔγω τὴν ἀγαπητῶν.

— Η Κλαίρη ἐγένετο καταπέρφυρος καὶ μοι ωμολόγησεν δητη ἀπεναντίτις παρεκάλεση τὸν Θεόν να μή με ἀγαπητή ποτέ.

— Εννοεῖτε δητη ή ἔξομολόγησις αὐτη ή θέησεν δητε μελάπον τὸν ἔρωτα μου καὶ ἔξηκολούθησα νὰ φαίνωμαι πρὸς αὐτήν μεταλλούνευπροστίγμορος. Επὶ τέλους, διὰ τῆς ἐπιμονῆς μου, κατώρθωσα νὰ μοι ὄμολογήση καὶ αὐτη τὸν ἔρωτα της.

— Ήμέραν τινά, δη πατήρ της Κλαίρης μετέβη δη δηπρεσίαν εἰς πλησιόχωρόν τινα πόλιν, ήτις ἐμαστίζετ δη δηπιδημητῆς τινος νάσου, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τοῦτο: δη ἐκ τούτου, ἐπανεργόμενος, ή ναγκάσθη νὰ υποστῆ δητατήμερον καθάρσεν, κατὰ τὰς τότε ισχυούσας υγιεινομακάς δηατάξεις.

— Φαντάσθητε τὴν χαράν μου. Η Κλαίρη ἔμενε μόνη μετά τινος γραίας θσαλατηπόλεως της.

— Μέχρι της ἔδηδης ήμέρας ἀπὸ της καθάρσεως τοῦ πατρός της, δὲν ἔδουνθητην νὰ κατερθίσω τι... Ηστο δη τὴν ὅρδον ήμέραν ἔλαβον δητατήγην παρὰ τοῦ ναυάρχου μου ν' ἀναχωρίσω ἐπ τοῦ λιμένος ἐκείνου την πρωταν της ηπιότητος: ήμέρας.

— Εἰς τὴν εἰδήσην ταύτην ἔμεινα δης κεραυνόπλητος. Μετέθην πάραυτα εἰς τὴν οἰκίαν της Κλαίρης.

— Αναγκωρῶ αὐριον, Κλαίρη... καὶ ίσως διὰ μή μετέπανδι πλέον, τῇ εἰπον.

— Αληθινά;... ἀναγκωρεῖς;... καὶ αὐριον! ἀνέκραξεν δη νεά μετά τοσαύτης χαρᾶς, δη ὅποια μετέπλωσεν. Αναγκωρεῖ αὐριον! Ο θεέ μου, σ' εὐχαριστῶ, ἀνέκραξε γνουπετήσασα μετά κατανέειν.

— Κλαίρη... τῇ εἰπον.

— Άλλ' αὐτη, ἔγειθεισα, ἔρριψθη εἰς τὸν λαιμόν μου κλαίουσα καὶ, χωρὶς νά μοι ἀπαντήσῃ, μετέκτελψε δη δηλημάτων.

— Αναγκωρεῖς... μοὶ εἶπεν ἐπὶ τέλους. κα